

FLORINA MAMINA

Exercițiu de optimism

Cuprins

Despre optimism • 7

De unde vine optimismul? • 17

Iubirea, sentiment înălțător în relație
cu optimismul • 57

Periplu pe urmele celei mai
entuziaste trăiri • 63

O regăsire a împlinirilor ... • 85

Interpretări și concluzii • 89

Despre optimism

Că omul își află doar *în sine însuși* puterea de a merge mai departe și de a înfrunta încercările inerente în viață, este un adevăr incontestabil și, mai cu seamă, verificat, de-a lungul timpului, în experiența multora.

De ce mai cu seamă *în sine*? Pentru că el, omul, se cunoaște cel mai bine și, fiind trecut prin multe, știe ce are de făcut.

Desigur că afirmația face referire la omul responsabil și, mai ales, lucid, fapt care îl susține prin capacitatea de apreciere și de selectare a unor demersuri favorabile scopului urmărit. Este vorba, desigur, de a lupta, de mai multe ori, chiar cu sine însuși, atunci când îi lipsesc acele atribute care l-ar susține, precum: curajul, hotărârea,

perseverența și multe alte trăsături care, pe drept, se pot numi calități, căci în absența acestora nu s-ar întrevede biruința.

Iar cel care a avut șansa de a învinge încercările inerente în viață, ajungând la o vârstă

care îi oferă și posibilitatea de a privi în urmă, în drumul parcurs, are și ocazia să analizeze *în sine* ce a realizat și, dacă a greșit pe undeva ori nu. Și sentimentul împlinirii, atunci când este, sau poate fi vorba de el, nu are egal.

Cele afirmate acum fac însă referire la situații destul de rare, pentru că în general viața adună de-a lungul timpului și bune și rele, și împliniri dar și dezamăgiri, însă puterea de a merge mai departe se leagă de acele attribute enumerate anterior, între care ar predomina *hotărârea* și *perseverența*.

Vorbind despre optimism, el este starea sufletească ce se definește prin capacitatea omului de a depăși încercările vieții, mai precis prin încrederea în puterea de a realiza ce își propune el.

Această încredere devine cu timpul calitatea acelui om și îl reprezintă, definindu-l ca persoană optimistă.

Optimismul condiționează împlinirile, căci nu se poate realiza un scop fără conștientizarea și fără susținerea puterii de a-l împlini.

Specialiștii în domeniul psihologiei pot afirma că această trăsătură se datorează unei *gene*, moștenită probabil de la înaintași, precum și alte trăsături ale omului. Tot dumnealor pot observa că ea se și dobândește pe parcursul vieții, legându-se de cele două calități, tot foarte importante, *perseverența* și *ambiția* care, la rândul lor, depind de împlinirile anterioare. Când ai reușit *îți cresc aripi...* și devii tot mai optimist.

Se spune despre un om că este optimist de felul său, cum la fel s-ar putea spune despre altul că este pesimist și *nu-l poți scoate din ale lui...*

Dacă se poate sau nu se poate schimba omul, din acest punct de vedere, s-au scris cu siguranță multe pagini inspirate din experiența de viață.

Cert este că rezultatele întăresc sau dimpotrivă scad încrederea omului în capacitatea personală de a izbuti în această direcție.

Totul mai depinde și de *implicare*, căci atunci când omul stă deoparte, doar ca martor a ce se petrece, nu se rezolvă de la sine ce-și

dorește, căci nu prea se întâmplă *să-i cadă omului norocul din necunoscut*, cum se spune uneori că *i-a căzut pleașca din cer*.

Iar, când ne propunem să vorbim mai mult despre acest subiect, ca acum, se impune și organizarea sau direcționarea ideilor pentru a fixa și argumenta ceea ce este cel mai important.

Din experiența vieții, înțelegem, în primul rând, importanța *comunicării* căci izolarea și închiderea în sine nu pot susține omul.

Urmează desigur *conștientizarea*, acea analiză la nivelul conștiinței, care impune o superioritate a nivelului de înțelegere și de apreciere a situațiilor.

Se spune adeseori că *omul face haz de necaz...* iar această *vorbă*, devenită *zicală*, își are tâlcul ei, mai precis înțelegându-se prin aceasta puterea de a depăși impasurile și, prin umor, atunci când încerci să minimalizezi motivele supărării, să nu le dai prea multă importanță, să sfidezi ghinionul...

Când este posibil, desigur, omul trece mai ușor peste încercări, luându-le în seamă partea

veselă sau măcar căutând ori amăgindu-se cu asta.

Și ca să nu fie plictisitoare disertația pe această temă, mi-am propus și momente de divertisment prin exemple de situații cu care m-am confruntat personal și din care am reținut câte ceva important pentru a trece peste, și iar peste, unele momente sau nedumeriri.

Am început cu profesia aleasă din care am desprins unele exemple ilustrative pentru dezbateră propusă, apoi m-am oprit la situații din viață, în general, cât și la sentimente și trăiri care îi leagă pe oameni și dau farmec vieții cum este, în primul rând, iubirea.

Și cum, *filosofia vieții...* ar putea pune la încercare răbdarea cititorului, cred că ar fi binevenită orientarea către reluarea unor popasuri mai plăcute, a unor *amintiri de suflet* numite și astfel tocmai pentru efectul de înseninare a acestui parcurs retrospectiv. Iar drumul pe care ni se îndreaptă gândul este cel ales potrivit chemării interioare și acesta este, cu siguranță, un caz fericit pentru că toate

încercările inerente apar în astfel de situații mai acceptabile.

De multe ori, derulând amintirile, gândul meu s-a oprit, chiar insistent, la acel început, în care am adunat în experiența de viață numeroase fapte menite să alcătuiască un tot din care să aleg, mai cu seamă, ce-mi face plăcere să-mi amintesc.

Am înțeles că *disponibilitatea pentru comunicare* este esențială în viața omului, pentru că ea împlinește o importantă cerință a sa.

Și în cazul meu, profesia pentru care am optat mi-a susținut această chemare.

O însemnată perioadă de timp am îndrumat generații de elevi pe urmele istoriei literaturii noastre.

Iar acum, la capăt de drum... reiau și iar reiau, în amintire, multe secvențe de timp trecut, de care îmi face plăcere să-mi amintesc.

Timpul înaintează ne reamintește și un citat mai vechi dintr-o poezie a lui Grigore Alexandrescu, intitulată „Satiră. Duhului meu”,

și nu era, nici atunci când a scris-o, nici acum, o noutate, ce spunea despre timp, căci este atât de evidentă goana lui, la care se mai adaugă și unele schimbări, printre care acel dezinteres față de lectură, parcă tot mai accentuat, înlocuind lectura cu mijloace de informare moderne. Și toate acestea se explică prin goana timpului, dar parcă totuși, deocamdată, nimic nu are efectul de neînlocuit pe care îl oferă lectura unei cărți.

Iată cum gândul meu se oprește la cuvântul entuziast al unui fost elev care, după comentariul celui mai cunoscut roman al scriitorului Marin Preda, mi-a declarat *solemn...* că până la ora următoare, din săptămâna ce urma, va citi cartea și ne va comunica impresiile sale. Iar eu amintesc acum de acest episod pentru că atunci am înțeles și m-am bucurat de faptul că am reușit să determin interesul elevilor pentru lectura unor cărți care lor nu le păreau interesante. Fiind vorba despre viața satului, unii afirmău plictisiți că nu îi atrage deloc acest aspect. Iar eu am subliniat atunci faptul că apreciem în aceste romane, pe lângă realitățile evocate,

și felul cum scriitorul redă atmosfera, cum reușește să pătrundă în intimitatea frământărilor și a dezamăgirilor acestor personaje, cât și specificul mediului ilustrat.

Comentariile care au urmat promisiunii acelui elev au avut rolul de a le spori tuturor interesul pentru acest tip de lectură și s-au dovedit chiar surprinzătoare prin seriozitatea analizei.

Iar elevul, despre care aminteam, este astăzi regizor de film.

Eu, dascălul, care i-a mobilizat interesul pentru lectura cărților amintite, trăiesc satisfacția unei importante împliniri.

Vorbisem anterior despre vocație și rolul ei. În cazul relației profesor-elev, vocația este indispensabilă pentru că ea susține munca profesorului cât și efectul așteptat. Dar pentru profesor, se impune dăruire totală, acea abandonare, pur și simplu, menită să susțină interesul elevilor pentru obiectul respectiv.